

Proloog

ZEVENENTWINTIG JAAR GELEDEN

Haar baby bleef maar huilen. Het gejengel was begonnen bij de vorige halte, toen de Greyhound-bus vanuit Bangor in Portland was gestopt om nog meer passagiers op te pikken. Nu ze kort na één uur 's nachts bijna bij de eindhalte in Boston waren, werd ze er helemaal gestoord van, zoals haar vriendinnen op school zouden zeggen, dat ze haar dochtertje al een uur of twee had moeten kalmeren.

De man naast haar kon het vast ook niet waarderen.

‘Het spijt me ontzettend,’ zei ze. Voor het eerst sinds hij was ingestapt draaide ze zich naar hem toe om iets tegen hem te zeggen. ‘Meestal jengelt ze niet zo. Het is ons eerste uitstapje. Ik denk dat ze gewoon genoeg heeft van het reizen.’

De man knipperde traag met zijn ogen en glimlachte zonder zijn tanden te laten zien. ‘Waar ga je naartoe?’

‘New York City.’

‘Ah. “The Big Apple,”’ mompelde hij. Zijn stem klonk dor, ademloos. ‘Heb je daar familie of zo?’

Ze schudde haar hoofd. De enige familie die ze had woonde in een gat in de buurt van Rangeley, en die had duidelijk gemaakt dat ze niet bij hen hoefde aan te kloppen. ‘Ik ga erheen om te werken. Ik bedoel, ik hoop daar werk te vinden, als danseres. Op Broadway misschien, of bij The Rockettes.’

‘Nou, je hebt je uiterlijk in ieder geval mee.’ De man keek haar nu strak aan. Het was donker in de bus, maar toch had ze het gevoel dat er iets raars met zijn ogen was. Weer die stijve glimlach. ‘Met jouw lichaam word je vast een grote ster.’

Blozend wierp ze een blik op haar huilende kind. Zulke dingen

had haar vriend thuis in Maine ook vaak gezegd. Hij had wel meer gezegd om haar op de achterbank van zijn auto te krijgen. Haar vriend was hij intussen trouwens niet meer. Al sinds het derde jaar van de middelbare school niet meer, toen ze zwanger raakte van zijn kind.

Als ze niet van school was gegaan om te bevallen, zou ze deze zomer haar diploma hebben gehaald.

‘Heb je vandaag al gegeten?’ vroeg de man, toen de bus afremde om het station van Boston binnen te rijden.

‘Eigenlijk niet.’ Zachtjes wiegde ze haar dochttertje in haar armen, ook al haalde dat weinig uit. Het kind was rood aanggelopen, zwaaide woest met haar vuistjes en krijste nog steeds.

‘Ik ook niet, toevallig,’ zei de vreemdeling. ‘Ik heb wel trek in een hapje. Heb je zin om mee te gaan?’

‘Nee, dank u. Ik heb wat crackers bij me. Bovendien is dit volgens mij vanavond de laatste bus naar New York, dus ik heb alleen tijd om even de baby te verschonen voordat ik weer moet instappen. Maar toch bedankt.’

Zonder nog iets te zeggen keek hij toe terwijl ze haar spullen pakte zodra de bus bij de halte was gestopt. Hij stond voor haar op zodat ze in het stationsgebouw naar het toilet kon gaan.

Toen ze weer naar buiten kwam, stond de man haar op te wachten. Het gaf haar een onbehaaglijk gevoel om hem te zien staan. Naast haar in de bus had hij niet zo groot geleken. Nu ze hem nog eens goed opnam, zag ze dat hij inderdaad raar uit zijn ogen keek. Zou hij soms stoned zijn?

‘Wat is er aan de hand?’

Hij grijnsde zachtjes. ‘Ik zei toch dat ik me moet voeden.’

Wat een eigenaardige opmerking...

Het viel haar op dat er op dit late uur maar een paar andere mensen in het busstation waren. Intussen was het gaan motregen en de achterblijvers op de natte stoep gingen schuilen. Haar bus stond met draaiende motor bij de halte te wachten tot iedereen was ingestapt. Maar om er te komen, moest ze eerst langs de man.

Ze haalde haar schouders op, want ze was te moe en te gespannen voor dat soort geintjes. ‘Als u honger hebt, moet u bij McDon-

ald's wezen. Ik moet mijn bus halen...'

'Zeg, luister eens, bitch...' Hij bewoog zich zo snel dat ze niet beseftte wat er gebeurde. Het ene moment stond hij nog een eindje bij haar vandaan, het volgende greep hij haar bij haar keel, waardoor ze geen lucht kreeg. Hij duwde haar terug in de schaduw van het stationsgebouw, waar niemand het zou merken als ze werd beroofd. Of erger. Zijn mond was zo dicht bij haar gezicht dat ze zijn stinkende adem kon ruiken. Ze zag zijn scherpe tanden toen hij zijn lippen optrok en een afgrijselijke bedreiging snauwde. 'Nog één kik, nog één beweging, en ik ruk dat mormel van je het hart uit haar lijf en vreet het op waar je bij staat.'

Het kind jankte in haar armen, maar ze gaf geen kik meer. Het kwam niet eens bij haar op om zich te verroeren. Het enige wat telde, was haar baby. Zorgen dat haar dochttertje niets overkwam.

Daarom durfde ze niets te doen toen hij op haar afkwam met zijn scherpe tanden, die hij stevig in haar hals zette.

Verstijfd van angst klemde ze haar kind tegen zich aan, terwijl de aanvaller hard zoog aan de bloedende snee die hij had gemaakt. Zijn vingers strekten zich toen hij haar hoofd en schouder vastgreep en zijn nagels boorden zich als duivelsklauwen in haar vlees. Grommend trok hij nog harder met zijn mond en zijn scherpe tanden. Hoewel haar ogen wijd open waren van ontzetting, werd alles opeens zwart. Haar gedachten tolden door haar hoofd en spatten uiteen. Alles om haar heen vervaagde.

Hij wilde haar doodmaken. Het monster probeerde haar te vermoorden! En daarna zou hij ook haar kind afmaken.

'Nee.' Ze hapte naar adem, maar proefde alleen bloed. 'Godverdomme, jij... Nee!'

Met de moed der wanhoop ramde ze haar hoofd tegen hem aan, smakte met de zijkant van haar schedel in zijn gezicht. Toen hij met een verraste grom achteruitdeinsde, rukte ze zich los uit zijn greep. Ze struikelde en viel bijna op haar knieën voordat ze haar evenwicht hervond. Met haar krijsende kind op haar ene arm, voelde ze met haar vrije hand aan de glibberige, stekende wond in haar hals, terwijl ze voorzichtig naar achteren schuifelde, weg van de engerd die zijn hoofd oprichtte en met gloeiende gele

ogen en bloederige lippen naar haar grijnsde.

‘O god,’ kermde ze, misselijk bij de aanblik.

Ze deed nog een stap achteruit, draaide zich om, klaar om te vluchten, ook al had dat geen zin.

Op dat moment zag ze de andere griezels.

Met felle geelbruine ogen keek hij dwars door haar heen, en het gesis dat tussen zijn enorme blinkende hoektanden door kwam, voorspelde de dood. Ze dacht dat hij haar zou aanvallen om af te maken wat de eerste vent was begonnen, maar dat deed hij niet. Op rauwe toon beten ze elkaar een paar woorden toe en toen stapte de nieuwkomer aan haar voorbij, met een lange zilveren dolk in zijn hand.

Neem het kind en ga.

Het bevel leek uit het niets te komen. Het sneed door de nevel in haar hoofd. Toen klonk het opnieuw, nu scherper, wat haar tot actie aanspoorde. Eindelijk zette ze het op een lopen.

In blinde paniek, verdoofd van angst en verwarring, rende ze het busstation uit en sloeg ze een straat in. Steeds dieper vluchtte ze de onbekende stad in, de nacht in. Een gevoel van histerie maakte zich van haar meester, waardoor elk geluid – zelfs haar eigen voetstappen onder het hollen – monsterlijk en dodelijk leek.

En haar kind hield maar niet op met huilen.

Als ze de baby niet stil kon krijgen, zouden ze hen ontdekken. Ze moest haar in bed stoppen, lekker warm in haar wiegje. Dan zou haar kleine meisje tevreden zijn. Dan zou ze veilig zijn. Ja, dat ging ze doen. De baby naar bed brengen, waar die griezels haar niet konden vinden.

Zelf was ze ook moe, maar rusten kon ze nog niet. Veel te gevaarlijk. Ze moest naar huis voordat haar moeder beseftte dat ze alweer veel te lang was weggebleven. Al voelde ze zich verdoofd en in de war, ze moest vluchten. En dat deed ze. Ze rende totdat ze er uitgeput bij neerviel en geen stap meer kon verzetten.

Toen ze een poosje later wakker werd, merkte ze dat ze langzaam haar verstand verloor, dat er barsten kwamen in haar zelfbeheersing. Haar normale persoonlijkheid raakte los en de werkelijkheid werd verwrongen tot iets zwarts en glibberigs, iets wat

steeds verder wegdreef, tot buiten haar bereik.

Ergens in de verte hoorde ze gedempt gehuil. Een zacht geluidje was het. Ze hield haar handen tegen haar oren, maar toch kon ze nog steeds dat hulpeloze gejammer horen.

‘Sst,’ fluisterde ze tegen niemand in het bijzonder, terwijl ze van voren naar achteren wiegde. ‘Wees nou stil, de baby slaapt. Wees stil, wees stil, wees stil...’

Maar het huilen ging maar door, er kwam geen eind aan. Het ging haar aan het hart terwijl ze op de smerige stoep zat en wezenloos voor zich uit staarde naar het ochtendglorien.